

DIN „LIVADA DE VIȘINI” ÎN LIVADA CU ARBORI DE MALAHIT A MĂRII

În urmă cu o săptămână am văzut "Livada de vișini", la TNB. Punere în scenă fastuoasă, regizorului Doiașvili și scenografei Tamara Kvesitadze le-a lipsit doar Stalin, ca să comande și o filarmonică pe măsură, că și așa nu prea se înțelegea ce zic actorii.

Dacă am fost ironic, am fost mai mult cu mine - în materie de teatru sunt cult din auzite. Dar recunosc că m-a distrat o doamnă de vreo 70 de ani, care i-a zis plasoarei, în pauză, "puteați să anunțați și voi că ați făcut o interpretare originală după Cehov!" Un ziarist sau un prozator se desparte de textul lui după ce îl vede publicat. Un dramaturg e eliminat cu totul din piesa lui. Nu numai Doiașvili, fără îndoială un artist mare, l-a scos pe Cehov din "Livada de vișini". Așa au procedat cam toți - cu mai multă brutalitate sau nu, depinde de epocă - de la Stanislavski la Visconti, de la Lucian Pintilie la Andrei Șerban. Ultimul a pus piesa la New York, în 1977, cu Meryl Streep în rolul Ranevskaiei. La noi, Ranevskaia a fost jucată, din 1967 încoace, de Clody Bertola, Leopoldina Bălănuță, Ileana Stana - Ionescu, Maia Morgenstern. Nu le-am văzut în rolul ăsta pe cele patru mari actrițe, pe Clody Bertola cred că nu am văzut-o deloc, dar vă dau cuvântul meu de ignorant profesionist, exuberant și cu fler că Monica Davidescu este o Ranevskaia cu o caleașcă de talent și o Cale Lactee de frumusețe și de grație peste Morgenstern și celelalte.

În finalul cronichetei, îi dau cuvântul lui Doiașvili, fiindcă-i bun de tot, chiar dacă m-a enervat un pic, bravo lui! "Într-o lume în care mai toți oamenii iau credite pentru locuințe, cred că e evidentă actualitatea «Livezii», e clar că Cehov vorbește despre noi, cei de azi, păstrându-și

**Răzvan Ioan
BOANCHIS**

relevanța de la revoluția anunțată în Rusia începutului de secol XX până la manifestul Occupy Wall Street, din mileniul trei."

Din "Livada de vișini" voi trece în livada cu arbori de malahit a Mării, unde m-a prins sfârșitul de săptămână. La Constanța, cele mai importante evenimente culturale sunt nunțile și botezurile. Singura instituție de nivel bucureștean e Muzeul de Artă, condus de Doina Păuleanu, iar constanțenii știu să aprecieze faptul că lucrări de vârf semnate de Andreescu, Luchian, Tonitza și Pallady se găsesc în orașul lor. Nu intră nimeni în muzeu, nici de 1 Decembrie, când e gratis. Câteva fraze și despre teatrele din oraș. Acestea funcționează după regula doi în unu, dar pe invers. S-a făcut unul din două. La Fantasio ar fi superb, dacă ar avea și becuri în candelabre, dar asta nu-i o urgență, fiindcă vor cădea și pereții, iar lumina va veni dinspre Farul Genovez, care a chiorât și el, de când se benoclează la marea prăbușire a Cazinoului. Am auzit și sper că am fost mințit că la Fantasio s-au bătut doi actori. Unul a dat cu suriul, celălalt cu o sticlă spartă. Eu știu că actorii se bărfesc, se injură, își mai trag câte un pumn și încă refuz să cred că au ajuns să se taie, ca docherii din Port. Care Port?

Toate astea se petrec în orașul în care, dacă dărâmi orice casă din zona peninsulară, dai de un sit arheologic. Capul, încoronat de valuri, al Constanței stă pe umerii Bătrânei Elade. ■

NATIONAL

Cotidian fondat în 1997

Anul XXII • Nr. 6204 • MARȚI, 23 OCTOMBRIE 2018 • 2 LEI www.national.ro

Iohannis aduce haosul la rang de politică

Când președintele folosește în discursuri sintagma „pace socială” nu trebuie să te aștepti la ceva bun. Niciodată nu i-a dat acesteia sensul de armonie sau de liniște, așa cum ar fi firesc. Dimpotrivă, a folosit-o în special ca avertisment că se va întâmpla ceva rău și, în cel mai scurt timp, faptele îi confirmau intențiile. Până acum, Iohannis nu a reușit să facă dovada faptului că și-a înțeles rolul asumat în urma alegerilor din 2014. În loc de pace socială, a semănat discordie, ură, dezbinare și o stare de nemulțumire profundă, ridicând haosul la rang de politică.

paginile 4-5

ALTĂ „PLOAIE DE STELE” ÎN SISTEM!

EXCLUSIV

PAG. 2-3

Ce pândar burtos și-a tras Klaus!

Indiferent dacă va trece sau nu de furcile caudine ale comisiei parlamentare speciale de control a activității conducerii Serviciului de Protecție și Pază, generalul Lucian Pahonțu, rămas să stingă lumina statului paralel, continuă să facă deliciul liderilor celorlalte structuri din sistem. Care, mai nou, nu se pot opri să nu se amuze copios la ce "badigardeală" de doi lei a ajuns să se afișeze la vârful SPP-ului, unde însuși generalul Lucian Pahonțu impune o burtică care l-ar face invidios până și pe veșnicul adjunct Gabi Crețu.

pagina 3

OMS dă liber la porno

PAG. 11

Premieră: Guvernul introduce salariul minim diferențiat

PAG. 4

Scrisoarea elitei transilvănene, o epistolă cu iz de trădare. Halal Centenar!

Cine îi prosteste pe intelectualii României?

PAG. 8-9

Poza zilei

Lidia Buble strigă „Cămașa”, când toată lumea așteaptă să-i cadă prosopul

1€ ➔ 4.6671 lei
1\$ ➔ 4.0557 lei
1CHF ➔ 4.0659 lei

Bitcoin BTC ➔ \$ 6.481

Ripple XRP ➔ \$ 0,4532

Ethereum ETH ➔ \$ 203,14

OAMENI ȘI ISTORIE DE CENTENAR Făuritorii României Mari: Pantelimon Halippa

Parlamentar, ministru și publicist, fruntaș al Partidului Național Țărănesc, unul dintre liderii regionalismului basarabean, Pantelimon Halippa poartă un merit indiscutabil în realizarea României Mari la 1918. Născut în vara anului 1883, în satul Cubolta, actuala Republică Moldova, undeva între Bălți și Soroca, Halippa se înscrie în debutul veacului XX la Facultatea de Studii Naturale din Tartu, Estonia. Prezența acolo îi dă ocazia să lege legături cu mișcările socialiste ruse. Eliminat din facultate ca urmare a prezenței sale în calitate de student la "acțiunile subversive" împotriva orânduirii țariste, Halippa revine la Chișinău și pune umărul la fondarea Partidului Național Moldovenesc. Din lucrarea "Pantelimon

Halippa Neinfritic Pentru Basarabia", semnată de Ion Constantin, aflăm că, în 1906, Halippa scoate la Chișinău prima publicație în limba română, "Basarabia", iar ulterior interzis. Doi ani mai târziu, fuge în România și se înscrie la Universitatea din Iași. După 1912 revine la Chișinău și scoate revista "Cuvânt moldovenesc", publicație care promovează operele lui Eminescu, Donici, Russo, Alecsandri sau Hașdeu, "creând astfel un curent de conștiință românească în Basarabia". Prăbușirea puterii politice din Rusia oferă militanților pro-independență din Basarabia curajul să inițieze acțiuni tot mai concrete. Astfel, în aprilie 1917, Partidul Național Moldovenesc își fixează în program autonomia Basarabiei, cu dreptul

de autodeterminare națională. Halippa participa ca reprezentant al țărănimii basarabene la evenimentele din Rusia, ocazie cu care tratează, fără succes, dar o face, cu Troțki și Lenin, cerând sprijin pentru școlile din Basarabia. De altfel, notează Ion Constantin, întâlnirile din 1910 cu Troțki îi vor aduce lui Halippa multe necazuri peste ani - a se vedea procesul intentat de instanțele sovietice, la Chișinău, în anul 1952. Întorcându-ne în perioada Marii Uniri, îl găsim pe Pantelimon Halippa în postura de vicepreședinte al Sfatului Țării, citind pe 2 decembrie 1917, de la tribuna acestui organism, proclamația prin care Basarabia devine Republica Democrată Moldova. O lună mai târziu, la propunerea lui Halip-

pa, Republica de peste Prut își proclamă independența, iar pe 9 aprilie se unește cu România. Uniunist indiscutabil și apărător al drepturilor și libertăților basarabenilor, Halippa va îndura multe în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial, fiind închis la Sighet, apoi la Chișinău, deportat în Siberia, transferat la Gherla, fiind eliberat abia în 1957. A murit la 30 aprilie 1979, la vârsta de 95 de ani, în București, în casa de pe strada Al. Donici. ■

Material realizat în cadrul "București-Centenar" - Program Cultural derulat de Primăria Municipiului București prin Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic